Singularitats

JOAN M. TRESSERRAS
COMUNICÒLEG, UAB

L'oferta cultural, intel·lectual, artística i acadèmica del país, i especialment la barcelonina, és plena de sorpreses i oportunitats, d'un gran nivell i interès. A la seu de l'Institut d'Estudis Catalans s'ha celebrat el 15è Col·loqui Internacional de la NACS (North American Catalan Society). Dimarts a la tarda, buscant trobar-hi un vell amic, hi vaig anar. El programa del dia era extremadament atractiu. Pel tema general –les cultures visuals– i per la qualitat dels participants. M'hauria agradat sentir Antonio Monegal, Joan Fontcuberta, Francesc Torres i Frederic Amat parlant de l'*Art en el límit*. Però vaig poder escoltar amb atenció Jordi Balló, Albert Serra, Eva Vila i Pere Portabella parlant d'*Un cinema de la singularitat*.

El desenvolupament de la noció de singularitat, a partir de l'experiència directa d'uns cineastes que feien referències constants a l'art contemporani, va donar molt joc i va resultar molt suggeridor. Les intervencions, amb Balló exercint de mestre de cerimònies i fixant els termes del debat, tractaven de les tensions entre la singularitat dels respectius projectes i la idea de comunitat. La idea de pertànyer també –sempre, però, des de la pròpia singularitat, com insistia una vegada i una altra Albert Serra– a un teixit de connexions i complicitats. Eva Vila feia servir d'exemple la magnífica *Demonstration*, bastida al voltant de Víktor Kossakovski, però document coral, amb múltiples participants –moltes mirades, moltes càmeres–, a partir d'una única realitat –una manifestació als carrers de Barcelona–, per plantejar la necessitat de disposar de singularitats comunitàries, construïdes en grup. I, al seu torn, Portabella, després de criticar el paper de les indústries culturals, feia servir indistintament la noció de singularitat i la de particularitat, reivindicant-les com el punt de partida per a una nova normalitat que no emergís de les indústries ni de la banalitat que imposa el mercat.

Encara que m'interessava el tema tal com s'havia plantejat, no vaig poder evitar l'enllaç amb alguns bons articles i comentaris recents sobre el procés i la perspectiva del 27-S. En general, tot i la complexitat i les incerteses que la situació planteja, i potser justament per això, hi ha hagut un esforç d'anàlisi i de contenció de les conclusions de cadascú. Com si les autors i autors volguessin aportar elements per explicar els diversos parers; exposant el propi, però tenint cura de no contribuir a allunyaments o trencaments que podria costar molt revertir. Ningú no renuncia –no renunciem– a expressar el seu criteri, però tothom és conscient que, ara, cal ser especialment responsables. Sabem que s'acosta una cita molt decisiva i que potser l'estat de forma del moviment i de les formacions polítiques partidàries de la independència no és ben bé el que voldríem i necessitarem.

CONSULTEU MÉS ARTICLES A www.ara.cat

No tenim gaire temps. I encara estarem uns quants dies condicionats per uns debats i unes respostes de les entitats al president Mas que no podran ser del tot concloents i que, sobretot, han de procurar que ningú prengui mal. No ens podem permetre baixes en les pròpies files. Caldrà la millor disposició, de seguida, per acordar els punts de programa que compartirà tot el bloc favorable a la independència, i les condicions que permetran la unitat d'acció. I és en relació amb aquest punt que em venia al cap que, darrere de cada posició que s'expressa sobre la millor manera d'encarar el 27-S, hi ha una forma particular d'entendre i viure el procés. Legítima i autèntica. Una mateixa voluntat de guanyar; des de percepcions, anàlisis o bagatges diferents; particulars.

Els canvis en l'hegemonia social o les grans transformacions polítiques que suposen un canvi radical en la distribució del poder no són mai senzills. A Catalunya els estem encarant tots dos, simultàniament, a través d'un mateix procés de canvi. El fet de no disposar d'un model clar a imitar ens obliga a pensar i a actuar amb originalitat i assumint riscos. Fent coses que no s'han fet abans. És la nostra singularitat col·lectiva. És la que espanta tots aquells que opten, encara i malgrat tot, per la defensa del vell estat espanyol i la seva rehabilitació.

Aquesta nostra singularitat de singularitats ha estat possible per actes, determinacions i preses de decisió particulars. Personals. I quan les vam explicar i posar en comú vam veure que érem molts. Som molts. Ningú es trairà ell mateix ni trairà les seves conviccions el 27-S. Cadascú actuarà i votarà, responsablement, des de la seva singularitat. Des de la seva peculiar forma d'entendre el significat d'una gran construcció comunitària. Per avalar l'oportunitat de disposar d'un país i d'un estat nous.

SUSANA SUBIRANA

Sabem que l'estat de forma del sobiranisme i de les formacions partidàries de la independència no és ben bé el que voldríem

El fet de no disposar d'un model clar a imitar ens obliga a pensar i actuar fent coses que no s'han fet abans